

El Poble de Salt

Portantveu de la Joventut Republicana

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

Candidatura d'Esquerra Republicana al Parlament Català

Francesc Arnau Cortina
Joan Bancells Xibert
Pere Blasi Maranges
Xavier Casademunt Arimany
Joan Casanovas Maristany
Pere Cerezo Hernàez
Laureà Dalmau Pla
Antoni Dot Arxé
Josep Fàbrega Pou
Josep Irla Bosch
Antoni Xirau Palau

OFICINES ELECTORALS:

CENTRE UNIÓ REPUBLICANA. - GIRONA

TELEFON 199

Ciudadá:

Pensa que la República t'ha fet home lliure.

Les lleis de la República protegeixen la teva llibertat individual, social i de consciència.

Avui pots votar d'acord a la teva pròpia voluntat.

El comiat no està a mercè ni al caprici del propietari.

La llei agrària està votada, dintre poc tindràs la llei d'arrendaments.

Petits propietaris, masovers, arrendataris, la República legislarà sobre el crèdit agrícola, segurs vellesa i invalidesa, escoles agrícoles i industrials.

Les lleis de la República han sigut fetes per homes republicans d'esquerra.

La cultura és el problema de màxim interès pels homes d'Esquerra Republicana.

L'aplicació de les lleis de la República correspon a les Corts Catalanes i al Govern de Catalunya.

Vota íntegra la candidatura a Corts Catalanes del partit ESQUERRA REPUBLICANA.

Petits reportatges

Dos homes de demà.—Aspiracions dignes de tenir en compte.—Tenen tretze i catorze anys i ja guanyen pel seu pa.—Tot plegat misèries de la vida.

Aquest matí, mentre anava envers el meu deure quotidià, he trobat un parell de marrecs, la conversa dels quals m'ha suggerit el present reportatge. Ambdós avaven marcant el seu pas frèvol entre planys d'amargor i sospirs d'esperança... M'han fet molta gràcia. Molta i molta. El seu floreig viu se m'endinsava al cor talment com si fos un òscul genuí de l'amada. Adhuc no crec que mai hagués gustat d'un diàleg de tal faisó. Era tanta la passió que pobrets posaven en la conversa que hom no podia deivar-se escapar ni tan sols un mot. Si les seves paraules eren tendres i eren bones, molt més ho eren els neguits del seu cor.

Jo els anava tot darrera, bo i parant esment en tot el que deien i deixaven de dir. Eren dos infants amb cervell i parla d'home gran. Estic més de segur que si el nostre malaurat Iglésies, el poeta i l'escriptor que ha estimat més els infants, hagués tingut noció de l'esmentada exquisidessa espiritual, no hauria fet sinó sospirar amb un vers tan gentilíssim, com per exemple:

—Són dos nervis vius
amb mil trets ben clars,
per fer dels recs, rius,
i dels rius, mars...

M'han fet molta gràcia. Ho repeteixo. Els he oït com qui ou la peroració excel·lent d'un brillant orador. Quanta fervor i entusiasme m'inspiraven els seus sentiments exemplars, els quals m'han dut espontàniament a la conversa, el mateix que aquell pare bondadós que té cura de consultar l'esperit dels seus fills per treure'n la llavor més fecunda possible.

—Perdoneu, minyons. Vol-

dria fer-vos un parell de preguntes que, de tenir la gentilesa de contestar, us ho agrairé moltíssim.

—Que potser ens posaran en «El Poble de Salt»?

—Si sou ben amables i ben sincers, per què no? A veure, digueu: Quants anys teniu, un i altre?

—Aquest tretze i jo catorze.

—On treballeu?

—Jo a les «serres» de can A i aquest a la rajoleria de can B.

—Quan us donen setmanalment?

—A aquest vint pessetes i a mi vint-i-dues.

—Us agrada el treball que feu?

—A mi, no, i a aquest encara menys. Car a aquest li agradaria ésser pintor i a mi m'agradaria ésser escriptor. Jo, escriptor per escriure en els periòdics i fer novel·les i obres de teatre. Aquest, pintor, per pintar quadros per exposar a les més importants exposicions d'Art.

—Molt bé. Però per ésser això que tan us agrada, és condició indispensable comptar amb aptituds esperançadores, a l'ensens que amb un interès perseverant el qual no desdigni de la natural abnegació que aquesta tasca, com totes les altres, d'una distinció artística, sol imposar a tots els entusiastes llurs,

—Oh, és que jo ja lleigeixo força i escric força també. Ara que, no podent anar a estudi, és molt natural que les meves composicions no tinguin el més petit valor literari i molt menys periodístic. Per això ara mateix deia a l'amic Quimet que, tant jo com ell, hauríem d'anar a estudi, i no a trescar del matí al vespre, per tal de poder dur a casa un bocí de pa.

—Precisament, aquestes expressions, entre altres igual xopes de sentiment i humanitat,

han estat percebudes per les meves oïdes, i han fet commoure tot el meu esperit, bo i remembrant realitats de crua memòria. Però ara deixem això a part, i digues-me tu, Lluïset, el teu sacrifici en l'art que dius que tant et plauria de saber manejar.

—Sí, jo també; també passo hores i més hores fent ninots i castells sobre dels trossos de paper que trobo pel carrer i per dintre casa. Però és el que diu el meu company, que nosaltres

hauríem d'anar amb un mestre i no amb un patró que ens xucla la sang fent-nos treginar a l'un rajols i a l'altre fustes.

—Em feu pena, minyons. Tanmateix, no volgueu defallir en la vostra empresa artística que, si la societat d'avui es mostra marastra amb vosaltres, podria ésser que demà es mostrés comprensiva per convertir en realitat el gran somni que us embolcalla tota la vostra ànima de rosa.

AGUSTÍ CABRUJA

D'ara endavant

Els catalans conscients no podem oblidar mai de la vida l'exemplar lleialtat que l'il·lustre Manuel Azaña, ha tingut en tot moment per la tan cobejada glòria de la nostra terra.

Ben clars han estat, val a dir-ho, els homes del Govern de la República, que han sabut interpretar, com ell, les justes aspiracions dels catalans tots.

Manuel Azaña és, de s p r é s d'un singular home de lletres i un expert home d'Estat, un cavaller en el vertader sentit de la paraula, puix que quan promet una cosa no la deixa de complir.

A nosaltres ens va prometre reconèixer l'Estatut tal com aquest n'era mereixedor i no ha mancat la sinceritat de la promesa.

I és que Manuel Azaña sap que un poble sense llibertat, no pot esdevenir mai un gran poble.

Donem-los la llibertat que tan freturen—va dir un dia bo i dirigint-se al poble català—que si ara són catalans, llavors seran més catalans i més espanyols.

I no hi ha dubte que la profecia de Manuel Azaña esdevindrà realitat.

Manuel Azaña, amb tot i no ésser català, és digne de dir-se fill de Catalunya i germà de tots els fills de Catalunya. Car ell, com l'admirat Lluís Bello i altres castellans exemplars, ha ajudat a fer que a casa nostra no es tornés a cantar amb la falç al puny, amb el pit abrandat de lluita i amb l'esguard fit a l'horitzó de la llibertat humana, les estrofes vibrants dels «Segadors»:

*«Catalunya, ciutat gran,
qui t'ha vist tan rica i plena;
ara el rei, nostre senyor,
declarada ens té la guerra.
Bon cop de falç,
defensors de la terra,
bon cop de falç».*

Per això, tampoc avui el poble català no li ha regatejat les mostres d'afecte i simpatia, exterioritzades per mitjà d'una intensa flama de visques, aclamacions i aplaudiments, que per les seves espurnes cordials i sinceres viuran dins de la història pàtria, com un fet gloriós, com un record immortal.

* * *

No, no volguem, amics ciutadans, fer-nos estranys a la construcció d'aquesta nova obra que els catalans anem a edificar, puix que és un deure ineludible de tots plegats, procurar de dur-hi la nostra col·laboració, per més humil i insignificant que sigui. El cas és que no ens quedem enrera mirant com els altres fan la feina.

Si les mans d'uns i altres s'ajunten bo i fent l'enllaç de la cordialitat catalana, ço que tots hem de procurar dur al més pregon de l'ànima, no hi ha dubte que dintre d'un temps immediat, Catalunya serà el poble més ric i més gran del món.

Mentretant, si per alguna d'aquelles coses—cosa gairebé indispensable en els períodes d'eferverència electoral—les vostres oïdes perceben qualche acusació subversiva contra dels homes que amb el màxim esforç i amb el més abnegat sacrifici ens han dut això que tant ens ha costat de conquerir, mireu de trobar per a ells paraules de convenciment, no de rancúnia i de despit, car així no fóra possible entendre'ns, i el que ens convé, a nosaltres catalans, ara com ara, no és estar allunyats uns dels altres, com he dit abans, no; sinó anar cada dia a prendre el sol a la plaça de la concòrdia humana.

No oblidem que la unió fa la força; com tampoc que la força no fa la unió.

Per altra part, volguem re-

freicar dintre de la nostra ment algunes característiques de tots aquells temps que vénen de segle a segle, i que durant el transcurs dels quals hem tingut d'estar sotmesos sota el jou de l'esclavatge més revoltant per una dinastia totalment infecta, que l'entusiasme popular va saber enderrocar d'una manera tan digna, tan noble i tan ciutadana, en aquella gloriosa jornada del 14 d'abril de 1931.

Fins un dia, la veu meravellosa de l'immortal autor de «Terra Baixa», va sentir el viu anhel de llançar als vents de llibertats el càntic de lluita i de dolor:

*«Som i serem gent catalana,
tant si es vol com si no es vol,
que no hi ha terra més ufana
sota la capa del sol».*

Som catalans, sí. Som lliures... també. Per tant, lluitem!

ENRIC MONTBLANCH

Macià

Cada dia que ens acosta a l'elecció del Parlament de Catalunya, la figura austera de Macià creix i s'afirma a tota la Nació. La premsa reaccionària s'excedeix atacant-lo amb ira; els del fals extremisme li retreuen una «traïció» que mai no especifiquen i que mal podrien especificar, puix que ni el president ni el seu partit no prometeren mai l'anarquia. Les dretes el combaten no pel que diu sinó per allò que elles li atribueixen o interpreten a gracienc, en forma tendenciosa. Les esquerres que no volen acollir-se sota la seva Presidència honorosa, no per això oblidaran el seu nom en les candidatures que conjuminen. No és motiu d'optimisme que l'ataquin per les coses que no ha dit, que no ha promès, pels disbarats que ha deixat de fer? La figura austera del President creix i s'afirma. La gent solvent acud a la seva crida i té a honor fer-li costat. El seu nom va de boca en boca, i el vot del poble ja està decidit amb sols esmentar aquest nom.

Ara no fem eleccions municipals, ni circumscripcionals (valgui el barbarisme). Elegim el Parlament de Catalunya. I els diputats no seran diputats de Barcelona o de Girona, de Tarragona o de Matadepera; sinó que ho seran de Catalunya. Per això han de sortir a tot Catalunya amb un sol ideal i una sola bandera per a cada colla política.

GRANIER-BARRERA

L'obrerisme català i les imminents eleccions

«Solidaridad Obrera» intensifica aquests dies, en forma violenta, la seva campanya a favor de l'abstencionisme de la massa obrera en les pròximes eleccions del Parlament català.

Per molt que la campanya de l'òrgan de Premsa de la C.N.T. respongui al seu ideari anarquista, estem segurs que l'obrerisme català, el dia 20 de novembre, farà el que ha de fer tota col·lectivitat conscient: votar. No diem votar una determinada condidatura. Diem, simplement: votar.

Com poques vegades en la història, l'abstencionisme davant de leseleccions del Parlament català seria un acte suïcida, les primeres víctimes del qual foren els propis obrers.

Per molt que «Solidaridad Obrera» manipuli—en castellà—les paraules «burguesia», «explotació», «traïdors», «capitalisme», etc., etc., l'obrer conscient ha de veure claríssimament el categòric deure que té, en aquesta ocasió, de dipositar el seu vot a les urnes electorals.

El Parlament català ha d'ésser el que executi la legislació social de la República—legislació que, en la lletra dintre el règim capitalista, és, i porta camí d'ésser, de les més avançades d'Europa. Recordi's, sinó, el decret de vacances obligatòries, les atribucions dels Comitès mixtes, les assegurances i retirs, els contractes de treball, les lleis nn projecte de cooperatives i, sobretot, la llei de intervenció obrera en els Consells d'empresa, que, dit sigui de passada, són i seran possibles gràcies a la efecacíssima actuació de la social-democràcia en el Parlament i en el Govern de la República.

I bé: que aquestes lleis—que són realitats moltes d'elles, els resultats de les quals l'obrer ha pogut constatar—siguin aplicades a fons a Catalunya depèn essencialment de la formació del Parlament català. Una llei és en la pràctica d'una manera o d'una altra segons sigui la seva aplicació. Si el Parlament és el que ha d'ésser, representació d'una autèntica democràcia republicana, les lleis socials seran executades a fons. En canvi, per una rara paradoxa política—que l'abstenció obrera podria expli-

Dretes i Esquerres

De temps immemorial, les dretes han governat els destins d'Espanya, i sempre han governat a mida de les seves conveniències, defensant la part del capital. I nosaltres, els explotats, els desheretats de la fortuna, n'hem tocat uns resultats molt negatius. Els homes de dretes han tingut sempre la força si no ha estat neta ha estat bruta. I han posat per governats homes mancats de sentiment humà. I el resultat ha estat que nosaltres, els obrers, sempre hem estat com una pedra rodona qui, a puntades de peu, ens han fet rodolar cingles avall. Si alguna volta cansats d'ésser atropellats, ens revoltàvem i volíem fer valer els nostres drets, llavors ens llançaven damunt nostre la força pública, aquella força pública que nosaltres paguem perquè ens guardi dels mal factors i perquè ens garanteixi la nostra seguretat personal. I aquells homes, que no són res més que obrers com nosaltres, tenien de servir i fer allò que els manaven, i com que mai manaven res que no fos a favor dels seus interessos, les dues forces es topaven, i es presentaven diades de sang. Com moltes n'hem vist, i tot per culpa d'aquests homes que es diuen de dretes, que no tenen cor ni ànima, perquè el seu cor és tan dur com una sola de sabbatot i la seva ànima és un llibre de folis de caixa.

Encara que sigui tacat amb gotes de sang i suor de la classe obrera, no els preocupa que els obrers es morin de fam; la qüestió és poder satisfer el seu espercar—, el Parlament fos controlat per les dretes, per la burgesia retardatària del carlisme, pels somatenistes honoraris de la Lliga, les lleis socials podrien trobar una interpretació que arribaria a neutralitzar-les.

I per molt que cridi «Solidaridad Obrera» a favor de l'abstencionisme, no és més important, i més segur, i més eficaç, per a l'obrerisme la consecució gradual i positiva d'autèntiques millores i de dignes avenços que l'explotació sense defensa possible, que estridència i la revolta en cara sinònims de misèria.

L'abstenció dels obrers en les properes eleccions no tindria altre qualificatiu que aquest: suïcidi. Pénsint-hi els treballadors conscients de Catalunya i

rit de domini i poder apilonar força milers de pessetes. Però, tota aquesta gentussa, el dia 14 d'Abril de 1931 semblà que quedaven esclafats per sempre més. Tanmateix, ara s'apropen eleccions i tornem a alçar el cap. Doncs, el que hem de fer és aixafar-los d'un cop per sempre, perquè tornàriem a ésser com abans. Estiguem alerta, germans explotats, que allò que volen aquests homes —els de dreta— és el nostre vot per oprimir-nos. Ja cal que tinguem en compte que aquests homes, quan els convé, són més mansos que un be, però, un cop

Trets que no maten

No sé perquè has de recomanar que l'obrer no vagi a votar si tú ets capaç de vendre't el vot per tres pessetes i mitja. Que no té'n recordes de les passades eleccions de diputats?

Els capellans també treballen per fer «capellanets». Es que volen convertir la Generalitat en una catedral o bé un seminari.

Pregunteu a un home de dreta com es porta el nostre Ajuntament, i us contestarà tot seguit: Són una colla de *gitanos*! I feu la mateixa pregunta a un home de l'esquerra violada, i us contestarà tot seguit: Són una colla de *pillós*! Què vol dir això? Vol dir, francament, que els extrems es toquen.

Els amics dels obrers no els diuen: hem de tallar la testa d'aquell burgès o bé d'aquell «esquirol», els diuen: Compreu llibres que us puguin instruir en bé de la Humanitat.

A veure, amics del «Floreal», quan serà que us recordareu dels pobres treballadors sense feina! Si no els voleu protegir, almenys no ho haguessiu promès a la Comissió de Beneficència. Vàreu dir que faríeu dues funcions teatrals en benefici dels parats, i el que heu fet és res. En canvi, el Centre Republicà i la Joventut Republicana s'han portat com uns vertaders ciutadans.

Això és l'anarquia que ens ensenyen!

L'altre dia al vespre vàrem veure sortir de casa d'un gran cacic del poble dos anarcoxivaristes. No volem pas saber els

passades les eleccions, són més fers que una bèstia salvatgina, que només es nodreix de la nostra sang. Recorda, amic llegidor quan vagis a votar: vota per un home d'esquerra, que és l'únic que et pot donar la màxima llibertat. Votem un home d'esquerra, que és el que té de portar-nos un benestar moral i material. Els homes d'esquerra, temps a venir posaran els obrers al lloc que els correspon. Si volem ésser respectats, si volem que ens tinguin les consideracions que ens cal tenir, tenim de votar homes d'esquerra i recordar per damunt de tot que ans que tot som obrers.

Salt 2-11-32

JOSEP ALSINA

motius de la tal entrevista, però sí direm que per les eleccions de la Generalitat hi haurà més de quatre vius que faran pessetes. No, no badem!...

En Macià, el nostre Avi estimat, recomana a tots els obrers de Catalunya que votin en les properes eleccions. Deixeu de banda — els diu — tots aquells xicots exaltats que us recomanen el contrari. Són uns curts angelets amb unes ales massa llargues.

Companys, correligionaris: Tots a votar l'Esquerra Republicana de Catalunya! Visca la llibertat!

Com poques vegades en la història, l'abstencionisme davant de les eleccions del Parlament català seria un acte suïcida, les primeres víctimes del qual foren els propis obrers.

Camperols: No us deixeu endur per les amenaces traïdores del vostre cacic; feu-li cara, que avui ja teniu qui us protegeix.

Dilluns, el conseqüent republicà Amadeu Ribas començarà a exercir el càrrec de «Vigilant Nocturn».

Poble de Salt: Protegeix-lo!

Per què encara la República té alguns defectes? Doncs perquè encara hi ha molts homes de dreta que remenen allò que no han de remenar. V o t e m, doncs, homes d'Esquerra!

Volem ésser lliures! Volem ésser catalans! Volem ésser governats per governants intel·ligents i nobles!

Si la República no hagués triomfat, ni els contramestres guanyarien disset duros ni els altres obrers de la fàbrica haurien obtingut l'augment que han assolit.

En el número vinent no deixeu de comprar «El Poble de Salt». Sabreu coses grans i de palpitant interès.

No, no, amics anarcoxivaristes; els polítics no són el que vosaltres teniu cert interès a pintar. De polítics n'hi ha de bons i de dolents. Com a dintre de l'Anarquia, que hi ha lladres i assassins.

En Durruti—el coneixeu?—ja corre per Barcelona dient: No voteu!... No voteu!... No voteu! Qui sap si En Cambó i la seva «cuadrilla» li han allargat unes quantes centes pessetes. Home essent com és el senyor Durruti, no seria pas res de l'altre món.

Els anarquistes els convé que guanyin les dretes perquè ells veuen que el partit d'En Macià vol comptes nets i no bruts i no es guanyarien la vida. Per això diuen que l'obrer no ha d'ésser polític. El que no ha d'ésser l'obrer és tan ase de deixar-se endur per quatre analfabets i irresponsables que només pensen a crear malestar entre les llars proletàries. Companys obrers: desperteu-vos!

La «Solidaridad Obrera» no vol publicar articles d'home tan assenyats com el líder sindicalista Angel Pestaña. No sabeu per què? Doncs perquè En Pestaña est!ma els obrers, i els que avui «mangonegen» la «Soli» són quatre andalusos més ganduls que el jeure. Per no dir coses pitjors. Que no és veritat això que diem de la «Soli» i En Pestaña? Es que l'article rebutjat el varen publicar tots els periòdics de Barcelona. «El Diluvio», «L'opinió», etc.

LA LLIGA.—Molt bé, F. A. I. I Tu recomanant als obrers que no votin i nosaltres recomanant als nostres amics que votin com un sol home, tots anirem bé: vosaltres fent olla i nosaltres tornant a manar.

(De «La Rambla»)

El «típico maestro» del «Centro Obrero de Cultura», o sigui L'Amador—respectem el barbarisme—del «Despertar», ha volgut fer l'ànec dient quatre fàstics contra el popular periodista d'«El Diluvio» E. Duch i Salvat. Però val a dir que, si aquest *fulano* anarquista, que ningú sap d'allà on ha virgut,

el posem davant d'En Duch, no és capaç de dir ni piu.

Com es coneix que porta bigotis i barba del segle XVIII! Entre tant, ens plau recomanar a l'aital mestre, pel que es veu amb ben poc de mestre, que abans de criticar certes personalitats, dignes de tota admiració i respecte, tingui una mica més d'interés a coordinar gramaticalment els seus escrits, que cadascú d'ells sembla pròpiament una explosió d'una bomba de la F. A. I.

No, no feu cabal de tot el què us puguin dir o prometre els homes de la monarquia, que el que ells volen és tornar arreplegar el poder per tornar a fer allò que els doni la gana. Ara és l'hora de les esquerres, i les esquerres i ningú més deu haver de governar.

Què volen dir tantes anades i vingudes a certa casa de la Rambla d'Anselm Clavé? Ens ho podrien dir senyors cacics i caciquets del poble? No oblideu que estem a l'aguait per un si d'acàs. Ja ho sabem que volen guanyar l'elecció propera, però ens ho farem. Obrers: a baix el caciquisme assassí de carn humana!

Hem llegit que l'ex marquès de Camps, aquest home que tant ha explotat als seus masovers i treballadors, s'ha donat de baixa de «La Lliga Regionalista». Què vol dir això? En Cambó ens ho dirà el dia 21 del mes en curs, quan ja hagi foragitat En Macià de la Generalitat i ell ocupi el càrrec de President.

Pobre Cisquet de Besalú, derrotar al nostre Macià!...

No oblideu, obrers, que amb pistoles no s'ha arranjat mai res. El que propaga el contrari, serà un pistoler o simplement, un viu. Els homes que són homes no volen matar ningú. Visca la bondat i la intel·ligència!

A En Ramon Sambola, caldrà que li seguim les petjades, perquè és molt possible que en aquestes eleccions torni a fer el jesuïta. Aquest senyor, pel seu cunyat del Pont, és capaç de fer qualsevol ximpleria.

Si la «Lliga» obtingués la victòria, no cal dir que Catalunya esdevindria una Itàlia en petit. Puix que les males entranyes del capitalisme català són d'allò més cruel que corre per la terra.

ES VEN Una moto amb sidecar

Marca A. B. C.

PREU: 500 Ptes.

Dirigir-se al carrer

Pi i Margall, 79

VEÏNAT DE SALT

Tirant Pedretes

CANTS D'AMOR

Sempre que et veig passar,
una gentil tonada
dintre mi sol entrar
com a sublim alada.

Mentre la pensa meva
joliua va pensant
que igual que la faç teva
ni el verger més gran!

Amarat de música
ton esguard diví...
Ets tan bella i rica,
que fins no ho goso a dir.

A mos braços voldria
tenir-te a cada instant,
per dir-te amb melangia
el goig de l'amor sant.

El poeta enamorat

NOTA. — En cada número d'«El Poble de Salt» publicarem la present secció. Tots els joves que vulguin col·laborar-hi poden fer-ho sense manies literàries. La poesia ha de tenir només quatre estrofes.

Ara sembla que s'ha posat de moda portar boina, car veiem molts joves que en porten. Fins la Carmeta diu que el seu xicotet li sembla més exeridet amb boina que amb barret. Nosaltres diem: Val més dur al cap una boina que no pas un niu de paralets.

En Pepito i la Genoveva encara segueixen amb «morros». A veure quan serà que tornareu amics! Deixeu-vos de tonteries. L'amor en la vida és el tot.

L'altre dia vàrem trobar un xicot plorant.

— Què tens, noi?

— Es que em vull casar i no trobo dona.

Nosaltres li vàrem recomanar que anés al Convent de les Adoratrius, que n'hi ha pel pare, per la mare i pel fill.

El petit Sibils és d'allò més tranquil que corre per la terra. Car, aquests dies de Fires tan aviat el veiem amb una com amb l'altra. Es veu que per totes les noies té galanteria. El felicitem.

Simpàtica Rosa: Es cert que l'estimes al jove que t'estima a tu? Diem això, perquè són molts els que estimen i no són estimats. Oi que és cert?

Ara sí que podem ben cantar l'«Ai, Ai, Ai!» tots plegats. En Fita sembla que ha trobat qui li ha obert les portes de l'amor. Es una donzella que... Però no, massa ens pegaria!

Ens han dit que l'hereu Berga està enamorat de la Maria de cà la Sileta. Si això és cert, no cal dir com felicitem la formosa Maria per comptar amb un altre pretendent. Quants en tens ja Maria? Vint o trenta?

Ens agrada la Teresa del carrer de Colom per la seva graciositat en el parlar i per la seva exquisidesa en el vestir. Es una rosella com poques n'hi ha pels jardins.

Si poguéssim saber el nombre de petons que s'han donat en aquests dies de Fires, de segur que passen de quaranta vuit mil tres cents trenta dos i mig. I *picol*!

Hi ha noies que pel sol fet d'ésser formoses i tenir un bon xic de «requesta» es creuen que han de fer anar els joves a puntades de peu. No és veritat *Manuelito*?

Però no ploris, sents? Si avui tu vols a ella i ella no et vol a tu, demà podria ésser que ella et vulgués a tu i tu no volguesis a ella.

La Puigdemont de la fàbrica fa una colla de dies que no la veiem. Que potser haurà trobat

xicot? Si així fos ploràrem amb ver desconsol, car nosaltres sabem que hi ha més d'un gran jove que espera el dia oportú per declarar-s'hi amb tota la seva ànima. Però no riguis, formosa Catarineta...!

Segells cautxú i
plaques esmaltades

Subscripcions a periòdics, llibres i revistes,
polítics i socials

Modest Palahi

Carme, 24

GIRONA

Correspondència

Josep Alsina. — Va.
Tanegram. — Idem.
Lluís. — Anirà.
Narcís Bosch. — Molt bé, molt bé.
Enric G. i P. — En cartera.
P. i R. — El publicuem.
Severo. — Idem.
R. A. — No pot anar.
F. G. (Girona). — En cartera.
Ll. R. (Sarrià). — No pot ésser. Seguiu enviant. però...
Roca. — Aquesta vegada no ens agrada.
Manel R. — Fins el número vinent.
Francesc V. P. — Les quartel·les escrites d'una sola cara.
Maria Ribera. (Girona). — Sí, sí, anirà. Segueixi enviant.
Baromat. — No l'hem entès. Torneu enviar-lo amb lletra clara i no tan petita.
Amadeu R. i A. — Van els trets. L'article no encara.
Riba-Alta (Anglès). — Entesos. Records.
Joan Foix (Cassà de la Selva). — Anirà corregit.
A. P. i R. — Farem els possibles.
Ros d'Olesa (Girona). — «El Poble de Salt» s'envia a molts Centres Republicans de la Comarca, com també als periòdics més afins a la nostra ideologia. El preu, dels anuncis, 2 ptes. Disposeu.

Tallers Gràfics Marquès-Girona

||| Perruqueria de |||

Ramon Nonó

||| ONDULACIÓ PERMANENT |||
||| GARANTIDA 7 MESOS |||

VEÏNAT DE SALT (GIRONA)